EDIȚIA A XII-A, OCTOMBRIE 2026

IZVOARELE

Ziar de interes local al Primăriei Orașului Borsec

UN DAR DE O SUTĂ DE ANI!

VIAȚA DOAMNEI VILMA SZŐCS

– O POVESTE ÎN CARE IUBIREA A ÎNVINS TOATE GREUTĂȚILE

Doamna Szőcs Vilma, printre cei dragi

Există oameni a căror viață este, în sine, o pagină de istorie. Oameni în ale căror riduri se ascund bucuriile și tristețile unui întreg secol, amintirea tăcută a lacrimilor, puterea rugăciunilor nerostite și acea iubire care, nici în cele mai grele vremuri, nu lasă mâna omului să se desprindă. Doamna Vilma Szőcs este unul dintre acești oameni.

În orașul nostru, cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, obișnuim să o sărbătorim în fiecare an pe cea mai în vârstă persoană din Borsec. De patru ani, această onoare îi revine doamnei Vilma. În urma sa se află o sută de ani de viață – un secol în care au existat sărăcie și lipsuri, război și teamă, muncă grea, fericire familială, pierderi dureroase, dar, mai presus de toate, o iubire nemărginită. Astăzi, doamna Vilma aude cu dificultate, iar cuvintele îi sunt tot mai greu de rostit. Însă povestea unei vieți atât de lungi nu este păstrată doar prin cuvintele rostite. Ea trăiește în amintiri, în sufletul familiei, în priviri, în îmbrățișări și în inimile tuturor celor ale căror vieți s-au împletit cu a ei. De această dată, cu ajutorul nepoatei sale, Ildikó, rememorăm cele mai importante momente din cei o sută de ani ai doamnei Vilma. Ildikó ne-a povestit cu ochii în lacrimi despre viața bunicii sale, iar cuvintele ei au readus treptat în fața noastră imaginea unui întreg secol, cu toate durerile, frumusețile și minunile sale omenești.

Copilăria în care oamenii știau să se bucure și de puțin

Doamna Vilma Szőcs, născută Kosz Vilma, a venit pe lume la data de 9 august 1926, în satul Cârța, într-o familie săracă. A copilărit alături de un frate, împărțind cu acesta bucuriile și greutățile unei lumi în care iubirea nu se exprima prin daruri scumpe, ci prin muncă, grijă și respect reciproc. Pe atunci, copiii învățau de mici ce înseamnă responsabilitatea. Nu cereau prea mult și nu își doreau mai mult decât își putea permite familia. Știau că în spatele eforturilor părinților se ascundeau adesea greutăți și sacrificii.

(continuare pe pagina 2)

HOTĂRÂRILE CONSILIULUI LOCAL BORSEC DIN LUNA OCTOMBRIE

PAGINA 3

foto: facebook.com/Ineffable

TRUPA INEFFABLE S-A REÎNNOIT. DAR CUM?

PAGINA 4

foto: facebook.com/primariaborsec

O onoare pentru Borsec să găzduiască cea de-a 72-a Conferință Internațională de Istoria Sportului

PAGINA 5

(continuare de pe pagina 1)

Nici doamna Vilma nu a fost scutită de responsabilitățile zilnice. Ajuta la treburile gospodărești, la câmp și oriunde era nevoie de mâinile ei. Putea merge la joacă împreună cu ceilalți copii doar după ce își îndeplinea sarcinile primite.

Și totuși, chiar și în acea lume modestă existau bucurii. Câteva clipe de joacă pe stradă, câteva momente fără griji, un râs împărtășit cu ceilalți – mici fericiri care poate tocmai pentru că nimic nu era de la sine înțeles au rămas atât de adânc întipărite în amintire.

A fost o copilărie grea, dar frumoasă în simplitatea ei. O perioadă în care omul învață să prețuiască puținul și să fie recunoscător pentru ceea ce avea.

Când frica a devenit parte din viața de zi cu zi

Doamna Vilma era încă o fată tânără când umbra celui de-Al Doilea Război Mondial s-a așternut asupra vieții sale. Războiul nu exista pentru ea doar în paginile cărților de istorie, ci se manifesta prin teama zilnică, lipsuri și grija permanentă pentru familie.

Atunci când era trimisă la magazin să facă cumpărături, părinții o îmbrăcau în haine de bătrână, pentru ca soldații să nu o remarce și să nu i se întâmple ceva rău. Cât de dureros trebuie să fi fost pentru un părinte să-și trimită astfel copilul la drum și cât de repede a trebuit să se maturizeze acea tânără fată, care, în alte împrejurări, ar fi trebuit să se bucure de o adolescență lipsită de griji!

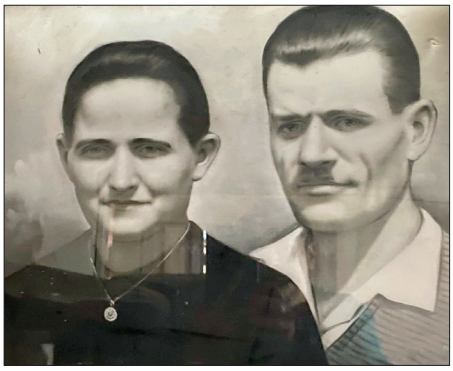
Anii războiului au adus și mai multă sărăcie. Dacă familia reușea să pregătească o pâine o dată pe săptămână, acest lucru era deja un motiv de sărbătoare.

Astăzi poate că nici nu ne mai putem imagina ce însemna atunci mirosul pâinii proaspete, siguranța unei bucăți de mâncare sau ușurarea de a ști că și în acea zi va fi ceva pe masă.

Mai târziu, părinții au trimis-o să lucreze cu ziua în casele unor familii mai înstărite. Pentru munca depusă primea adesea alimente. Tinerețea nu i-a oferit o viață ușoară, ci luptă, hărnicie și acea perseverență tăcută care a însoțit-o de-a lungul întregii vieți.

O întâlnire care s-a transformat într-o viață împreună

După război, lumea a început încet să i se deschidă din nou. Tânără fiind, putea merge deja la șezătorile din satele învecinate, unde, pe lângă muncă, exista timp și pentru conversații, râsete și cunoașterea altor oameni.

La Sândominic l-a cunoscut pe viitorul ei soț, György Szőcs, născut în anul 1923.

Cine știe ce gânduri îi treceau atunci prin minte tinerei Vilma? Poate că încă nu bănuia câte bucurii și încercări îi așteptau și nici că acea întâlnire avea să fie începutul unei povești de viață împreună.

La 2 aprilie 1953 și-au jurat credință pentru totdeauna. Doamna Vilma s-a ocupat de gospodărie, iar domnul Gyuri a lucrat ca miner. Pentru a-și asigura traiul, au locuit în mai multe localități miniere.

Au urmat ani de muncă asiduă, în care dorința de a întemeia o familie și de a-și construi un cămin sigur le-a dat putere. Apoi, destinul i-a adus la Borsec. Iar doamna Vilma a putut simți, în sfârșit, că ajunsese acasă.

Borsec – locul în care visul a devenit acasă

Doamna Vilma avea un vis. Nu își dorea bogăție sau lux. Își dorea doar un loc în care casa să-i fie înconjurată de brazi, iar prin curte să curgă un mic pârâu.

Visa la un cămin simplu și liniștit, unde să se poată odihni după anii lungi de muncă, unde să-și crească familia și unde apropierea naturii să-i aducă liniște sufletească.

La Borsec au cumpărat un teren și și-au construit casa. Astfel, visul doamnei Vilma a devenit realitate.

Pentru că acasă nu înseamnă doar pereți și un acoperiș. Acasă se construiește din diminețile în care începi o nouă zi, din serile în care te întorci obosit, dar împăcat, și din clipele în care, alături de cei dragi, simți că ești exact acolo unde trebuie să fii. În vremurile grele, și vecinii le-au fost de mare ajutor. Își aminteau cu recunoștință, în mod special, de sprijinul familiei doamnei Jozéfa. Vilma știa cât de mult poate însemna o mână de ajutor, un cuvânt bun sau un gest mărunt de atenție atunci când omul are cea mai mare nevoie.

Poate tocmai de aceea, una dintre cele mai importante învățături ale vieții sale a fost această afirmație, pe care o repeta adesea: *„Dacă nu poți face bine cuiva, măcar să nu-i faci rău!”* O propoziție simplă, dar care ascunde în ea înțelepciunea unei vieți întregi. Pentru că a fi bun nu înseamnă întotdeauna să faci lucruri măreațe. Uneori înseamnă doar să nu-l rănești pe celălalt, să ajuți atunci când poți și să rămâi om chiar și atunci când via-ța te pune la încercare.

Cel mai frumos dar al inimii de mamă

Din căsătoria doamnei Vilma cu domnul Gyuri s-au născut doi copii: Zoltán și Anna, pe care familia o cunoaște sub numele de Panni.

Odată cu venirea copiilor, toate eforturile au căpătat un nou sens. Casa s-a umplut de viață, iar zilele au adus noi responsabilități și bucurii. Pentru doamna Vilma, familia a devenit acel punct de sprijin pentru care merita să muncească, să lupte și să îndure toate greutățile.

Când copiii au mai crescut, a început să lucreze la fabrica de îmbuteliere a apei minerale. A muncit acolo timp de treisprezece ani, după care s-a pensionat. Nici anii de pensie nu au însemnat însă inactivitate. Și-a ajutat copiii, s-a implicat în creșterea nepoților și a rămas mereu alături de familie atunci când era nevoie de ea.

Odată cu trecerea anilor, tot mai multe mânuțe mici s-au agățat de mâinile sale. Au venit nepoții, aducând cu ei bucuria aparte de a fi bunică.

A avut patru nepoți: Ildikó, Rodica, Rajmond și Tibor. Mai târziu, familia s-a mărit cu trei strănepoți – Editke, Róbert și Viktor–, iar apoi și cu o stră-strănepoată, Annabell.

Ce dar minunat în viața unui om să vadă crescând generații întregi! Să-i privească pe cei pe care odinioară îi legăna în brațe cum își îmbrățișează propriii copii și cum duc mai departe iubirea primită.

Durerea pierderii și puterea iubirii care te ține în picioare

Viața i-a adus însă, alături de anii fericiți, și încercări cumplite. Mai întâi, în anul 1995, doamna Vilma și-a pierdut fiul iubit, Zoltán. Nu există cuvinte care să poată ali-na cu adevărat durerea unei mame nevoite să-și conducă propriul copil pe ultimul drum.

Este o pierdere pentru care nimeni nu poate fi pregătit, pe care nimeni nu o poate explica și a cărei greutate poate fi înțeleasă cu adevărat doar de cei care au trecut printr-o asemenea suferință.

(continuare pe pagina 3)

(continuare de pe pagina 2)

Iar când inima abia începuse să-și găsească locul în durerea doliului, o nouă lovitură, aproape de neîndurat, a venit asupra ei: nu după mult timp, în anul 1997, l-a pierdut și pe soțul său, domnul Gyuri.

Absența celui alături de care petrecuse atâția ani, cu care își construise căminul și împărțise greutățile vieții, trebuie să fi lăsat un gol imens. Și totuși, doamna Vilma a trebuit să meargă mai departe. Poate că apropierea familiei, dragostea nepoților și micile responsabilități de zi cu zi au ajutat-o să-și găsească din nou puterea, iar și iar.

Pentru că uneori viața ne cheamă să mergem înainte chiar și atunci când o parte din inima noastră rămâne pentru totdeauna în trecut. Durerea nu dispare neapărat odată cu trecerea anilor. Învățăm să trăim cu ea, în timp ce iubirea umple încet locurile pe care pierderea le-a lăsat goale. În viața doamnei Vilma, familia a fost întotdeauna un sprijin neprețuit.

Când grija se întoarce la cel care odinioară a avut grijă de toți

Roata timpului se învârte încet și ajunge, într-o zi, să se închidă. Copilul devine mamă, mama devine bunică, apoi străbunică și stră-străbunică. Mâinile care odinioară munceau, pregăteau pâinea, construiau un cămin, creșteau copii și îmbrățișau nepoți au astăzi nevoie de odihnă.

Inima care a purtat atâtea bucurii și tristeți își găsește acum puterea în apropierea celor dragi. Iar alături de ea se află Ildikó, nepoata sa, care de ani buni îi poartă de grijă.

Pentru Ildikó, îngrijirea bunicii nu este doar o responsabilitate, ci o expresie tăcută și cotidiană a iubirii. Să-i fie alături în zilele mai grele, să-i urmărească privirea, să-i înțeleagă dorințele nerostite și să observe de ce are nevoie – toate acestea reprezintă o formă de iubire care nu poate fi exprimată pe deplin în cuvinte.

Pentru că iubirea nu are întotdeauna nevoie de cuvinte.

Astăzi, Ildikó îi oferă bunicii sale ceea ce ea însăși a primit odinioară: atenție, răbdare, siguranță și sentimentul că nu este singură.

Poate că aici se ascunde una dintre cele mai frumoase rânduieli ale vieții. Cei de care am avut cândva grijă ajung, într-o zi, să aibă grijă de noi. Cei pe care i-am condus la primii lor pași ne vor ține, la rândul lor, de mână atunci când noi vom avea nevoie de sprijin. Iar dacă această iubire rămâne vie, atunci nimic din toate câte am făcut nu a fost în zadar.

O sută de ani – și ceea ce contează cu adevărat

O sută de ani. Chiar și rostirea acestor cuvinte pare ceva extraordinar. Câte lucruri pot încăpea într-un singur secol! Câte răsărituri și apusuri, câte bucurii și lacrimi, câtă muncă, câte rugăciuni rostite și nerostite! În viața doamnei Vilma se regăsesc amintirile unei lumi de odinioară, teama anilor de război, lecția sărăciei, fericirea primei iubiri, bucuria construirii unui cămin, responsabilitatea maternității, miracolul venirii nepoților, durerea pierderilor și puterea iubirii familiei.

Nu a primit în dar o viață ușoară, ci o viață lungă, în care a trebuit să-și găsească, iar și iar, puterea de a merge mai departe. Poate tocmai de aceea povestea sa este atât de valoroasă. Pentru că ne amintește că măreția vieții nu se măsoară în câte lucruri deținem, ci în felul în care trăim. În cât muncim pentru ceilalți, în câtă bunătate lăsăm în urma noastră și în câte inimi rămâne amintirea faptului că am fost cândva alături de ele.

Astăzi, doamna Vilma poate că nu mai reușește să-și povestească trecutul așa cum o făcea odinioară. Dar viața ei vorbește în locul său. Vorbește prin familia sa, prin nepoți, strănepoți și mica sa stră-strănepoată. Vorbesc despre ea amintirile, casa pe care a construit-o și iubirea pe care a dăruit-o unei întregi familii.

După o sută de ani, poate că întrebarea cea mai importantă nu mai este câți ani ne-a dăruit viața, ci câtă iubire a încăput în acești ani. Iar povestea doamnei Vilma ne transmite că cea mai mare moștenire pe care o putem lăsa în urmă nu este averea, nici casa și nici bunurile materiale, ci iubirea care continuă să trăiască în cei care vin după noi.

Dragă doamnă Vilma!

În urmă cu o sută de ani a început o viață, ale cărei zile au scris, fiecare în parte, câte un nou capitol în cartea istoriei. Au fost greutăți, renunțări și durere, dar au fost și un cămin, o familie, glasuri de copii, îmbrățișările nepoților și atât de multă iubire, care trece din generație în generație și continuă să trăiască și astăzi.

Vă dorim ca zilele care urmează să vă aducă în continuare clipe liniștite și senine, priviri iubitoare, mângâieri blânde și momente în care să simțiți că nu sunteți singură, pentru că, în mijlocul familiei dumneavoastră, rămâneți și astăzi comoara cea mai de preț, care merită ocrotită, iubită și prețuită. Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze, să vă păstreze alături de cei dragi și să vă dăruiască în continuare multe zile senine, pline de pace și iubire!

La mulți ani, dragă doamnă Vilma!

Mosneág Ilona

HOTĂRÂRILE CONSILIULUI LOCAL BORSEC

DIN LUNA OCTOMBRIE

În 7 octombrie a avut loc o ședință extraordinară unde s-au aprobat 4 hotărâri. Prin Hot. nr. 95 s-a aprobat un ajutor de exploatare pentru infrastructura sportivă administrată de S.C. Dezvoltare Urbană SRL pentru anul 2026, pentru acoperirea pierderilor rezultate din exploatarea infrastructurii sportive la bazele sportive din str. Stadionului nr. 19 și la sala de sport, respectiv la baza sportivă din Kerek în valoare de 582 031 lei. Prin Hot. nr. 96 s-a aprobat destinația pentru cantitatea de 118924 metri cubi masă lemnoasă disponibilă din producția anului 2026. Prețul de pornire la licitație pentru lemnul în picioare este cuprins între 98-190 lei+TVA. Prin Hot. nr. 97 s-a aprobat modificarea Hotărârii Consiliului local nr. 103/2004. privind realizarea proiectului „Sistem Informativ Integrat pentru Digitalizarea Proceselor în cadrul Primăriei orașului Borsec în cuantum de 1 964737,50 lei inclusiv TVA. Se aprobă și contribuția proprie 784684,40 lei+ contribuția de 2%, 23 601,01 lei. Prin Hotărârea nr. 98 s-a aprobat execuția bugetară pe trimestrul III al anului 2026.

În 21.10.2026 a avut loc o ședință ordinară unde s-au aprobat alte 3 hotărâri. Prin Hotărârea nr. 99 s-a aprobat naveta cadrelor didactice pentru luna septembrie în valoare de 7922 lei. Hotărârea nr. 100 aprobă rectificarea bugetului local, inclusiv cele destinate investiției. Hotărârea nr. 101 aprobă contractul pentru consultanță juridică cu avocatul Dănuț Negoiță din București în valoare de 3000 lei/lună.

Farkas Aladár

TRUPA INEFFABLE S-A REÎNNOIT. DAR CUM?

Pál Zsigmond, Szereceán Tihamér, Chris Davis, Szereceán Osszián-Tibor

Când drumurile noastre s-au despărțit de cele ale fostei noastre soliste, Regián Réka-Kata, am rămas împreună cu Pál Zigi, Szereceán Osszián și Bodó István și a trebuit să decidem cum mergem mai departe. Nu ne-am dorit soluții de compromis. Am hotărât să facem un pas înainte, să ne concentrăm mai mult pe limba engleză și pe piața internațională.

Între timp, am început să lucrăm la noile noastre piese, care aveau la bază sonetele lui William Shakespeare. Sonetele shakespeariene au un ritm bine definit și sunt relativ ușor de pus pe muzică, astfel că István a venit cu ideea de a realiza un album construit în jurul acestora. În ceea ce privește conceptul literar, Dr. Prohászka-Rád Boróka ne-a ajutat foarte mult. În cele din urmă, aveam deja pregătite destul de multe instrumentale moderne, cu influențe neo-soul, funk și fuziuni de pop și jazz, însă încă nu aveam un solist.

Atunci am decis ca eu și Zigi să mergem la Londra pentru o săptămână întreagă și să începem o căutare țintită de soliști. A fost o muncă serioasă: am străbătut orașul, am mers la universități și școli de muzică, precum și la cluburi, unde am împărțit peste tot flyere. Seara participam la jam session-uri și seri open mic, unde cântam, iar între timp am alcătuit un tabel Excel cu aproximativ 60 de potențiali candidați.

Însă destinul funcționează într-un mod interesant. Pe cântărețul și compozitorul Semaj Dee, stabilit la Londra, îl cunoșteam deja dinainte. În 2023, acesta mă găsise prin intermediul platformei Fiverr.com și mă angajase ca basist și producător muzical pentru mai multe dintre piesele sale. Înainte să plecăm la Londra, i-am scris, iar el mi-a propus să ne întâlnim. La început am crezut că vom ieși pur și simplu la o bere, dar apoi neam gândit să mergem să cântăm împreună. Am ajuns într-un studio – care, de fapt, fusese chiar sala de repetiții și studioul lui Amy Winehouse – și am înregistrat pe loc două piese. Chimia dintre noi a funcționat imediat, iar acest lucru a contat mult în decizia lui Semaj de a ni se alătura ulterior.

Drumul s-a complicat puțin. În cele din urmă, am ales un „alt candidat", care s-a alăturat trupei, însă până la urmă lucrurile nu au funcționat.

Între timp, aveam deja în față o oportunitate extraordinară: în octombrie 2025, Bagossy Brothers Company ne-a invitat să cântăm în deschiderea concertului lor de la Akvárium Klub din Budapesta. Astfel, l-am invitat pe Semaj să urce pe scenă alături de noi la acest eveniment și, cu această ocazie, am lansat împreună un EP cu patru piese, intitulat Shakespearience.

Materialul EP-ului s-a conturat relativ repede și frumos, iar concertul a fost unul incredibil de reușit. Aici trebuie neapărat să evidențiez publicul Bagossy: oamenii au fost extraordinar de deschiși, primitori și susținători față de noi. După experiența de la Budapesta, Semaj a început să înregistreze vocile pentru piesele noastre shakespeariene, deja compuse, și a devenit oficial solistul principal al trupei, cu drepturi depline.

Cu acest elan, am finalizat albumul nostru complet, cu zece piese, The Shakespearience Evolution, care a fost lansat în aprilie anul acesta. Înregistrările, mixajul și masterizarea le-am realizat deja cu propria noastră echipă, Ineffable Sound.

După ce am absolvit Academia de Muzică, am studiat sound design-ul la Amsterdam, așa că luăm foarte în serios munca de studio. Astăzi realizăm aici chiar și cele mai moderne mixaje de sunet surround Dolby Atmos. Mai mult, noi am realizat și mixajul concertului Bagossy MVM din 2025. Echipa Ineffable Sound este formată din membrii trupei și managerul nostru.

Am realizat și primul nostru turneu comun în Transilvania: am cântat la Miercurea-Ciuc, Sfântu Gheorghe și la Republic Hub din Sânmartin. Ne place întotdeauna enorm să cântăm acasă, iar publicul de aici ne oferă multă energie și putere.

Și unde ne aflăm acum? Recent, pe 27 octombrie, am ajuns la un moment de referință extraordinar: am urcat pe scena Hard Rock Cafe din București, unde am prezentat noul nostru album. Reacțiile au fost pozitive, iar în curând plănuim să publicăm și fragmente video din concert. A fost o experiență deosebită să cântăm pe o scenă de nivel internațional, pe care urcă cele mai mari trupe și artiști din România.

Bodó István, managerul nostru, nu se dă niciodată înapoi de la provocări. Vine mereu cu idei extraordinare, iar alături de el îndrăznim să visăm împreună la lucruri măreț. Datorită muncii sale neobosite, ne putem pregăti deja în forță pentru următoarea noastră mare realizare: în februarie, anul viitor, vom cânta la Târgu Mureș alături de Filarmonica de Stat. Vom interpreta adaptările noastre după Shakespeare, precum și alte piese proprii, reorchestrate pentru o formație simfonică. Aranjamentele vor fi realizate integral de colegul nostru de la clape, Zigi.

Așadar, în urma noastră se află un drum lung și plin de emoții, cu foarte multă muncă. Simțim însă că, în formula actuală, trebuie să explorăm noi direcții și să depășim limitele. Ne place să cântăm acasă, dar obiectivul nostru este clar: cu acest proiect ne dorim ca, în viitor, să cucerim cât mai multe scene din cât mai multe țări.

foto: facebook.com/Ineffable

Szereceán Tihamér

CONCURSUL DE ATELAJE CANINE A AJUNS LA EDIȚIA A XXV-A

În zilele de 10-11 octombrie 2026 s-a desfășurat la Borsec, într-un cadru natural de toamnă prietenoasă, ediția a XXV-a concursului de sprint cu atelaje canine contând pentru ediția de toamnă a calendarului competițional 2026-2027.

Președintele Asociației Sportive Molnar, dl. Sándor Molnár, s-a îngrijit să ofere concurenților condițiile necesare unei întâlniri frumoase, ocazie de a-și etala fiecare condiția sportivă și frumusețea patrupedelor cu care s-au prezentat. Concurenții sosiți din diverse colțuri ale țării și-au chemat cățeii la efort dinaintea atelajelor sau alături de ei în alergare și s-au bucurat de această ediție aniversară la Borsec.

Pregătită cu atenție de către organizatorul Sándor Molnár, întrecerea de la Borsec a fost onorată de prezența unor sportivi locali și a concurenților din diferite zone ale țării, precum Cluj-Napoca, Bistrița-Năsăud, Alba-Iulia, Târgu Mureș, Sibiu, Trascău, Sărmaș și Bălan. Traseul concursului, în lungime de aproximativ 2 kilometri, a fost unul foarte tehnic, prezentând zone de urcare prin pădure, viraje în regim de viteză, coborâri abrupte și zone de orientare în traseu accidentat sau în câmp deschis precum și porțiuni denivelate urmate de traseu amenajat pe curba de nivel. Vremea frumoasă din cele 2 zile de concurs a atras spectatori în număr mare dornici să se bucure de frumusețea acestui sport și de măiestria musherilor și a cățeilor lor. Poiana Zânelor din Borsec a fost locul ideal pentru participarea în public la această întrecere. Mai mulți pasionați de fotografie, au realizat instantanee deosebite, reușind imagini și clipuri video spectaculoase cu câinii și stăpânii lor. Cei care doresc să vadă imagini de la acest eveniment, vor găsi fotografii și videouri pe pagina de Facebook sau Instagram a micilor jurnaliști din Borsec: Goldenframe. Partenerii deja tradiționali ai domnului Sandor Molnar în organizarea acestui concurs, ajuns la ediția XXV au fost: Primăria Borsec, reprezentată la concurs de dl. Primar Jozsef Mik, Centrul de Promovare Turistică Borsec prin Cristina Cotrigășanu, Asociația Off-Road Club Borsec și Romaqua Group SA Borsec.

Participanții concursului

Cei mai curajoși sportivi au fost însă copiii: la categoria canicross junior s-au prezentat 3 bravi urmași ai părinților lor, dornici să ducă mai departe frumusețea acestui sport și grija de animale:

Concurent *Canicross junior*	Rasa câinilor	Număr câini	Locul obținut
Moca Sofia	Husky siberian	1	1
Moca Mihaela	Husky siberian	1	1
Molnar David	Husky siberian	1	1

A fost o întâlnire frumoasă, prietenească de unde toată lumea a plecat mulțumită spre casă împreună cu prietenii lor necuvântători.

Trebuie să menționăm din nou, la final, numele lui Molnár Sándor (Saniyka) care se ocupă de acest concurs de mult timp, care prin munca sa continuă să creadă în acest gen de întrecere care aduce numele localității noastre pe buzele iubitorilor acestui sport.

Mulțumim, Sanyi!

Dănuț Bordanciuc

Rezultatele celor două zile de concurs:

Categoria/Concurent	Rasa câinilor	Număr câini la atelaj	Locul obținut
BIKEJORING B			
Oroian Liviu	Malinois	1	1
Oroian Liviu	Husky siberian	2	1
Moca Dan	Husky siberian	2	2
Basarab Gica	Malamut	2	1
Chirilă Cristian	Malamut	1	1
Sibișan Daniel	Malamut	1	2
C I			
Marc Gabriel	Husky siberian	4	1
Berende Damaschin	Husky siberian	4	2
Molnar Sandor	Husky siberian	3	3
Nagy Radu	Malamut	4	1
Basarab Gică	Malamut	4	2
Sibișan Daniel	Malamut	4	3
CANICROS B			
Tatoiu Petru	Ciobănesc elvețian	1	1
Ciupudean Gabriel	Husky siberian	1	1
CANICROS F			
Nica Irina	Husky siberian	1	1
Blaga Crina	Malamut	1	1
Ungurean Arkosi Beata	Husky metis	1	1
Tatoiu Alexandra	Ciobănesc elvețian	1	1
Nagy Silvia	Malamut	1	1

O ONOARE PENTRU BORSEC SĂ GĂZDUIASCĂ

CEA DE-A 72-A CONFERINȚĂ INTERNAȚIONALĂ DE ISTORIA SPORTULUI

Este o onoare pentru noi că, în data de 10 octombrie 2026, Borsec a găzduit cea de-a 72-a Conferință Internațională de Istoria Sportului, organizată de Primăria Orașului Borsec și Asociația pentru Păstrarea Tradițiilor Sportive din Bazinul Carpatic, la Casa de Cultură din Borsec de Sus.

La deschiderea evenimentului, Mik József, primarul orașului Borsec, a adresat un mesaj de bun venit participanților. Conferința a debutat cu un moment cultural susținut de Kovács Inez din Borsec, eleva profesoarei Kristály Gréta. Evenimentul a adus

în prim-plan istoria sportului, tradițiile olimpice și valorile sportului local. În cadrul conferinței, Csíki András a vorbit despre campionii olimpici ai județului Harghita, Becze Zoltán a prezentat o scurtă istorie a hocheiului din zona Ciucului, Farkas Aladár a evocat cronica vieții sportive din Borsec, iar Horváth Vilmos a prezentat poveștile sportivelor olimpice. Conferința a fost moderată de dr. Mecseriné Rozália din Körmend și Gyuk György din Zalaegerszeg. Le mulțumim organizatorilor, lectorilor și tuturor celor care au contribuit la realizarea acestui eveniment de prestigiu. A fost o onoare pentru noi ca Borsec să fie gazda acestei întâlniri și să contribuie la păstrarea și promovarea patrimoniului sportiv și istoric al Bazinului Carpatic.

foto: facebook.com/primariaborsec

Cotrigășanu Cristina Elena

BORSECENII CARE AU AJUNS LA LINIA DE SOSIRE

Molnár Sebestyén și Bucur Beáta la competiția Brașov Marathon

Acum patru ani, la ușa grădiniței, am întâlnit o mamă foarte drăguță, zâmbitoare, cu părul blond deschis. După câteva vorbe de cunoaștere, am aflat că era Bucur Beáta, soția lui Molnár Sebestyén, Sebi, fostul meu coleg de școală, care se întorseseră de curând acasă. Pe atunci nici nu bănuiam ce oameni valoroși aveau să se întoarcă la Borsec. Am stat de vorbă cu ei despre succese, familie și alergare.

M.R.: Cu câțiva ani în urmă, în orașul nostru a apărut un fenomen interesant: în fiecare dimineață, respectiv după-amiază, un funcționar pedala în sus pe șosea pe Viaduct, îmbrăcat în cămașă și cu un rucsac în spate. Nici înainte și nici după aceea nu am mai văzut așa ceva. Cumva, acesta a fost unul dintre primele semne pentru mine că v-ați mutat înapoi la Borsec. De ce ați luat această decizie?

Beáta: Eu și Sebi ne-am cunoscut la începutul anilor de facultate, la Târgu Mureș, și acolo ne-am început viața împreună. Fetele noastre, Jázmin și Aliz, se născuseră de ja când Sebi a avut posibilitatea să candideze pentru un post în cadrul Primăriei din Borsec. Eu lucram atunci ca administrator la cafeneaua Frei. Pentru noi nici nu s-a pus problema dacă să ne mutăm sau nu. În primul rând, am făcut-o pentru fete. Aici sunt bunicii, siguranța este mai mare, iar aerul este mai curat. M-am gândit că Sebi are un loc de muncă sigur, iar pentru mine urma să se rezolve cumva. Și așa a și fost.

M.R.: În acești patru ani s-au schimbat câteva lucruri. Acum nu doar cele două fete, ci și un băiețel, Bernát, își flutură părul blond deschis pe geamul mașinii, în drum spre casă de la grădiniță. Iar bicicleta a fost înlocuită de pantofii de alergare. Cum s-a produs această schimbare? De ce ai renunțat la bicicletă?

Sebi: Da, între timp familia s-a mărit, suntem deja cinci, ocupăm exact o mașină. De fapt, mie mi-a plăcut dintotdeauna să fac sport. Când eram mici, mergeam la fotbal, iar, bineînțeles, ora de sport era materia mea preferată. Odată am plecat cu vărul meu într-o excursie la Cascada Șapte Scări, la Brașov. La dus am mers pe jos, iar la întoarcere am alergat. Și ne-am dat seama cât de fain este. Pe atunci încă nu participam la concursuri de alergare.

Prima dată am participat la un concurs în Italia. Am mers într-o excursie cu colegii mei de școală de la Segítő Mária, unde au fost organizate diferite competiții. Cu clasa ne-am înscris la fotbal, dar am pierdut. Preotul care ne însoțea ne-a spus că există și un concurs de alergare. Pentru cei mari erau 6 km, iar pentru cei mici 3 km, așa că ne-am înscris la proba de 6 km. Până la urmă, școala noastră a ocupat toate cele trei locuri de pe podium.

Pe atunci însă mergeam mai mult cu bicicleta împreună cu fratele meu, Gelli. M-am întors la alergare în timpul facultății, mai întâi împreună cu prietenii, apoi singur. Între timp am avut probleme la genunchi. Primele două dăți am scăpat cu tratament medicamentos, iar a treia oară am fost operat. Și în perioada aceea am continuat să alerg, doar în anul operației am făcut pauză.

Alergarea a devenit cu adevărat importantă în viața mea după ce au apărut copiii. Când ne-am mutat la Borsec, încă mergeam mai mult cu bicicleta, dar prin alergare poți progresa mai repede și poate că este și mai simplu să îți pui o pereche de pantaloni și pantofii decât să pregătești bicicleta.

Bea: Așa este mai ușor de făcut antrenamentul zilnic.

M.R.: Astăzi vă putem întâlni aproape zilnic, uneori alergând împreună, alteori fiecare separat. Bea, cum ai ajuns să te dedici alergării?

Bea: De fapt, eu am urât întotdeauna să alerg, dar mi-a plăcut să fac sport. Și facultatea am absolvit-o la profil sportiv. În plus, am practicat wushu, un sport competițional internațional bazat pe artele marțiale tradiționale chinezești. În cadrul acestuia există și alergare, la care mergeam de fiecare dată doar dacă eram împinsă de la spate.

Apoi, la Șumuleu Ciuc, a avut loc un concurs memorial Szász Adalbert și, cum s-au întâmplat lucrurile, din familie doar eu am putut participa.

Sebi: Acolo s-a descurcat chiar destul de bine.

Bea: Mulțumesc. Apoi mi-am dat seama că, dacă vreau să practic un sport și în același timp să am grijă de copii, acesta este cel mai simplu. Cu copii nu poți aștepta după alții și nu prea poți lua în calcul sporturile de echipă.

La început, alergarea mergea într-adevăr foarte prost, eram slabă, dar acum a devenit mai degrabă o formă de recreere activă. De multe ori, eu și Sebi discutăm lucrurile noastre în timp ce alergăm, pentru că acasă copiii nu ne lasă.

Sebi: Da, și acesta este unul dintre motivele pentru care îmi place mai mult alergarea pe distanțe lungi. Acolo poți sta de vorbă, pentru că, dacă se întâmplă să fie nevoie, poți parcurge chiar și câteva ore împreună cu cineva. Totul are și un aer de socializare, de excursie.

M.R.: Anul acesta amândoi ați obținut rezultate frumoase la alergările pe distanțe lungi. Cum ajunge omul în punctul în care, de bunăvoie, aleargă 70 sau chiar 100 de kilometri?

Sebi: În ultima perioadă am încercat să creștem distanța, dar aceasta este o preferință personală. Sunt oameni cărora le place să obțină cel mai bun timp posibil pe distanțe scurte. Mie, personal, îmi plac mai mult distanțele lungi. Efectul mental este diferit. Este ca un pelerinaj. Prin mișcare poți ajunge la un nivel spiritual superior. După o distanță lungă ajungi într-o stare fizică dezastruoasă. După 2-3 zile însă organismul

(continuare pe pagina 7)

(continuare de pe pagina 6)

începe deja să se refacă. La un astfel de concurs trebuie să ai mai mult echipament, pentru că, în esență, câștigă cel care reușește să își asigure aportul de energie pe tot parcursul distanței. Dacă organismul nu primește suficient „combustibil", nu mai poți înainta. În cazul parcurgerii a 100 km, provocarea nu este viteza, ci să îți gestionezi corpul astfel încât să funcționeze și în asemenea condiții. Fiecare trebuie să își cunoască propriul organism. De exemplu, la maratonul de anul trecut am avut niște probleme fiziologice care nu mi s-au mai întâmplat nici înainte, nici după aceea.

Bea: Eu, în ceea ce privește alergarea pe distanțe lungi, am privit lucrurile astfel: cei 100 km trebuie parcurși în 16-17 ore, iar 70 km în 10 ore. Când lucram la cafenea, aveam și ture de 16 ore, stând în picioare, așa că pentru mine nu era cu totul necunoscut să îmi solicit organismul pentru o perioadă atât de lungă.

M.R.: La ce concursuri ați participat anul acesta?

Bea: Eu am participat la cinci concursuri, dintre care patru au fost cu clasare pe podium: Mureș Half Marathon (semimaraton, 21 km, locul al doilea la categoria de vârstă); Peak Race: Night Run (10 km, locul al doilea la categoria de vârstă); Brașov Ultra Marathon, 70 km (locul al cincilea, dar este considerat podium, deoarece sunt premiate primele cinci persoane care trec linia de sosire); Zalău Ultra Trail (105 km, locul al treilea în competiția open); Szent Gellért (23 km, locul întâi la categoria de vârstă), precum și concursul de alergare Cea1 Borsec Festival de la Borsec.

Deocamdată, mi se pare că este mai ușor să te afirmi în competițiile feminine. Cu cât crește distanța în cadrul unui concurs, cu atât sunt mai puțini participanți. O probă de 10 km poate fi parcursă aproape și fără pregătire, însă pentru o distanță mai lungă nu poți merge nepregătit.

M.R.: Ce experiențe ai avut la concursurile pe distanțe lungi și ce echipament iei cu tine?

Bea: De obicei iau doar geluri energizante și apă. Uneori și cola, dar pentru distanțe lungi nu îndrăznesc. La Brașov Ultra Marathon, la kilometrul 40 eram atât de obosită, încât simțeam că mă apucă plânsul. Trebuia să urcăm pe un munte abrupt, era o senzație de parcă ți-ar cădea pianul în cap, dar știam că trebuie să trec peste acea stare.

Am avut și senzația că cel mai mult mi-aș dori să mă întind acolo, pe pietre, și să adorm. Dacă în acel moment reușești să introduci în organism cantitatea potrivită de energie, acesta repornește. Dar pentru această „repornire" este nevoie de cel puțin 30 de minute, iar mental trebuie să fii conștient de acest lucru.

Pe distanțe lungi trebuie, de asemenea, să fii mult mai atent la semnalele corpului, pentru că te poți rătăci. Mai ales pe întuneric. La Brașov și la Zalău m-a ajutat foarte mult și faptul că Sebi era cu mine. Nu trebuia să facă nimic, doar să îmi ofere sprijin moral. A fost foarte frumos că am trăit această experiență împreună.

Am alergat toată noaptea, apoi s-a luminat, a venit un răsărit superb, roșu, dar încă mai aveam 60 km de parcurs. Și asta a fost grozav.

Sebi: Da, de fapt, dacă pleci cu gândul că vei alerga pe o distanță lungă, la kilometrul 20 nici nu te mai uiți la ceas. Este foarte interesant modul în care ne setăm mental. Când stăm opt ore pe zi, bineînțeles că organismul spune că acest lucru este anormal.

Anul acesta, pe lângă alergarea de 100 km, am participat și la Bison Adventure Race. În această competiție trebuie parcurși 250 km în 50 de ore, în echipe de câte patru persoane, mixte, formate din bărbați și femei. Echipa noastră a fost pe jumătate din Borsec, deoarece, pe lângă mine, a concurat și Fokt Lucian. Am primit o hartă cu 20 de puncte de control, iar traseul dintre acestea trebuia să îl planificăm noi. Aceasta a fost partea cea mai dificilă, pentru că, pe lângă alergare, am mers cu bicicleta, am făcut caiac și a trebuit să trecem și prin alte probe.

În prima zi nici nu ne-am uitat la ceas, pentru că eram încă atât de la început. În a doua zi a început să apară oboseala. Am adormit literalmente în picioare și această stare venea în valuri. Când trece, te simți foarte bine. La concursurile care durează mai multe zile, aceasta este partea cea mai dificilă.

M.R.: La ce alte concursuri ai mai participat anul acesta?

Sebi: Specialiștii spun că este bine să îți stabilești trei tipuri de concursuri: concursuri de antrenament, concursuri-obiectiv și concursuri pentru atmosferă. În timpul concursului de antrenament poți testa cu adevărat hidratarea, la concursul-obiectiv dai tot ce ai mai bun, iar la concursul de atmosferă contează experiența, nu performanța. Pentru mine, anul acesta, cele de 70, respectiv 105 km au fost concursuri de antrenament/atmosferă, nu a contat performanța. S-a întâmplat ca pe amândouă să le parcurgem împreună cu Bea, deși la niciunul dintre ele nu am stabilit de la început că vom merge împreună. Până la urmă însă am trecut împreună linia de sosire.

Proba de 105 km am început-o la ora 22:00. Cumva, nu mi-a venit să o las singură în pădure.

Bea: Ar fi fost greu pentru el să crească singur trei copii.

M.R.: Ce planuri aveți pentru viitor?

Sebi: Anul acesta, încă patru dintre noi, borseceni, ne-am înscris la ștafeta de 24 de ore de la Târgu Mureș. Aici echipa primește un cip, iar fiecare participant trebuie să alerge individual câte un tur de 10 km pe teren, după care predă cipul unuia dintre colegii de echipă. Ordinea nu contează. Câștigă echipa care parcurge cele mai multe tururi în 24 de ore. În plus, ne-am înscris și la maratonul Omu, de 42 km, în Bucegi.

Bea: Am mai participat și în anii anteriori. Este foarte greu, dar și de o frumusețe de vis.

M.R.: Cum reușiți să faceți toate acestea având trei copii?

Sebi: Uneori copiii vin cu noi, alteori au grijă de ei bunicii. De exemplu, anul trecut Bea a participat la un concurs la izvoarele Oltului, iar eu m-am jucat cu copiii prin bălți.

Bea: Sau, când am fost la o alergare de noapte la Târgu Mureș, copiii au mers la Noaptea Muzeelor.

Sebi: Și ei încep să înțeleagă din ce în ce mai mult importanța acestui lucru. Mai ales acum, când Jázmin a avut și ea prima alergare.

Bea: Totuși, pentru ei este opțional. Dacă vor, participă la concursuri, dacă nu, nu. Nu trebuie să alerge doar pentru că alergăm noi. Aliz încă nu a participat la nici-un concurs, deși ar fi avut și ea această posibilitate. De fapt, prin alergare le oferim și lor un exemplu, le arătăm că sportul este important pentru sănătate.

M.R.: Și pentru noi, cei care vă vedem antrenându-vă chiar și pe ploaie sau pe zăpadă. Vă mulțumesc foarte mult pentru această discuție și vă doresc mult succes în continuare!

foto: facebook.com/Sebestyen Molnar

Móga Renáta

REVEDERE DUPĂ 25 DE ANI

Întâlnirea fostelor salariate ale policlinicii

Într-o zi frumoasă de octombrie, în 3.10.2026, a avut loc o întâlnire specială a fostelor salariate ale Policlinicii Balneare Borsec, după 25 de ani de la desființare. După desființare, multă lume a avut de suferit, atât salariații, cât și pacienții, dar viața merge mai departe. Îi mulțumim fostei asistente-șef, Eigel Katalin, pentru implicare. Ea a făcut posibilă întâlnirea, ne-a mobilizat pe toți, împreună cu Fokt Gabriella. Am reușit să ne adunăm 48 de persoane, în frunte cu dr. Dinu Doina, ultimul medic-șef și alți medici care au lucrat la Policlinică. Bucuria revederii a fost mare și emoționantă, am depănat amintiri frumoase și mai puțin frumoase. Întâlnirea a avt loc la restaurantul Melik, adică fosta Policlinică, unde am vizitat clădirea, care după reabilitare s-a trasnformat în Hotel-restaurant de patru stele. Fiecare ușă la care ne-am oprit avea pentru fiecaredinre noi câte o semnificație aparte, pentru că acolo ne-am petrecut tinerețea și am ajutat la vindecarea a mii de oameni.

În sala restaurantului, după rostirea cuvintelor de salut, am păstrat un moment de reculegere în amintirea celor care nu mai sunt printre noi. Am servit o masă copioasă, și cu ajutorul domnișoarei dr. Motricală Marieta am vizitat noul complexul balnear FONTANA și drept recompensă am primit voie să mergem la spa.

Mulțumim tutor celor ce ne-au răspuns pozitiv la invitație, ne cerem scuze celor pe care i-am uitat și sperăm că o să ne mai întâlnim.

Lăbonț Iulia, fost asistentă șefă

PROGRAM ADVENT

DUMINICĂ, 29 NOIEMBRIE
17:00 Aprinderea primei lumânări
Discurs festiv: **Elekes Szabolcs** preot catolic
Proiecție de film:
Cum aș putea trăi fără tine? 2
DUMINICĂ, 6 DECEMBRIE
11:00 Târgul de Crăciun
17:00 Aprinderea celei de-a doua lumânări
Discurs festiv: **Mik József** primar
18:00 **SZABÓ ELŐD:** HOFEHÉR ESTÉK

DUMINICĂ, 13 DECEMBRIE
17:00 Aprinderea celei de-a treia lumânări
Moment artistic: elevii Liceului Tehnologic **„Zimmethausen”**
SÂMBĂTĂ, 19 DECEMBRIE
17:00 Aprinderea celei de-a patra lumânări
18:00 Spectacol de Crăciun – formația **Classical Singers**
DUMINICĂ, 20 DECEMBRIE
Târg de Crăciun - Borsecul de Sus

ȘAH CU VODĂ COSTEL

Diagrama din luna septembrie 2026

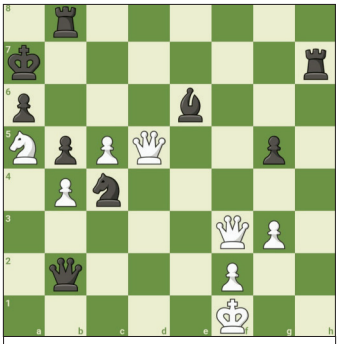
Vă prezentăm rezolvarea diagramei de șah din ziarul local Izvoarele din luna septembrie 2026.

1Te6+-dxe6
2Cf6#

Rezolvare: Vodă Costel

Vă prezentăm o nouă diagramă de șah și pasionații de șah sunt rugați să ne dea soluțiile pentru rezolvarea problemei (la Centrul Național de Informare și Promovare Turistică din Borsec sau prin email la adresa: turism.borsec@gmail.com).

**Turn=T / Cal=C / Nebun =N / Damă=D Rege=R*
Pionii nu se însemnează doar câmpul unde mută!!!

Albul la mutare
mat în 3 mutări

COLECTAREA SELECTIVĂ A DEȘEURILOR DIN POARTĂ

Luni 16 noiembrie 2026
Luni 21 decembrie 2026

CENTRUL NAȚIONAL DE INFORMARE ȘI PROMOVARE TURISTICĂ
Borsec - Borszék str. Carpați, 86/A, Jud. Harghita
Telefon/Fax: +40 266 337 522, Mobil: +40 722 676 635
e-mail: turism.borsec@gmail.com, web: www.statiuneaborsec.ro
- CNIPT BORSEC INFO

PRIMĂRIA ORAȘULUI BORSEC
ISSN 2601 - 1018
Redactori: **Nicolae Ciupudean, Daniela Hângan, Vodă Costel, Fazakas Emese, Farkas Aladár, Bordanciuc Dănuț, Julianna Bordanciuc, Cotrigășanu Cristina-Elena**
Tehnoredactare: **sc artmobil - group srl**
Tipografia: **F&F INTERNATIONAL** - Gheorgheni